

fatning, vi har for Øjeblikket, har jo ikke været helt forbigaaende, den har vi oprettholdt fra 1866 til nu; og hvis vi enes om en ny Forfatning — hvilket jeg haaber — vil jeg haabe, at denne Forfatning ikke skal være et forbigaaende Fænomen, men maa blive en Forfatning, som det danske Folk med Glæde vil bevare igennem mange Tider.

Det ærede Medlem henvendte nogle Ord til Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen); det skal jeg imidlertid lade forblive et Mellemværende mellem de to ærede Medlemmer. Men naar det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds gjorde en Bemærkning om, at han vilde afvente og se, om de andre Partier — og dermed mente han vel særlig Regeringspartiet — vilde marchere under den Fane, som blev ført af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, skal jeg gøre det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds opmærksom paa, at Regeringen og Venstre marcherer under sin egen Fane og agter ikke at marchere under noget andet Partis Fane. Vi har fremsat vort Grundlovsforslag uden nogen foregaaende Forhandling med andre Partier eller andre Partiers Ordførere eller Ledere. Vi har fremsat det i den Form, hvori vi ønsker en Forfatningsforandring gennemført, og Hovedprincipperne i dette Forslag fastholder Ministeriet. Vi er villige til at forhandle om Enkeltheder, og det gaar jeg ud fra, at alle Partier er villige til. Men Hovedsagen, at den nye Forfatning skal hvile paa den almindelige Valgrets Grund, er det Standpunkt, som Regeringen hævder, har hævdet og fremdeles vil hævde i Fremtiden.

Hvis det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds tror, at særlige Privilegier — hvad enten det nu er Privilegier i Form af Hartkorn eller Penge eller Eksamen eller en Formue paa 6,000 Kr., eller hvor man nu vil sætte Grænsen — skulde være i Stand til at holde Socialismen nede, tror jeg, at han tager fejl. Jeg tror, en Forfatning bør bygges paa det Princip, at samtlige Partier stilles lige for Loven, at hvert Parti har Ret til at kæmpe for sine Anskuelser uden særlige Privilegier. Det er Aanden i Grundloven af 5. Juni 1849, og det er Aanden i det Forfatningsforslag, som dette Ministerium har forelagt, og derfor vil jeg tilbagevise den Betragtning, som det ærede Medlem nu vilde gøre gældende, naar han søgte at antyde, at der var Mulighed for, at Regerin-

gen og Regeringspartiet vilde kæmpe under Socialdemokratiets Fane. Nej, vi kæmper under Venstres Fane. Vi ved jo, at Socialdemokratiet har givet Afkald paa det Forslag, det ansaa for at være det, som var principielt bedst stemmende med deres Bestræbelser, ligesom ogsaa det radikale Venstre har tilkendegivet andre Ønsker for deres Vedkommende. Men begge disse Partier har givet Afkald paa deres Særstilling i denne Sag og har været villige til at støtte Regeringens Forslag, og det takker jeg dem for. Jeg kan derfor ikke sige andet i dette Øjeblik, end at Landstinget selvfølgelig maa have Lov til at afslutte sine Forhandlinger om denne Sag. Hverken det ærede Medlem eller jeg ved, hvad Landstinget vil byde. For mig er det en lukket Bog. Fra Landstingets Udvalgs Side er der ikke sket nogen Henvendelse til mig om Konference angaaende denne Sag. Jeg antager i øvrigt, at det for en stor Del skyldes Uenighed og Vanskeligheder med Hensyn til at komme til Forstaaelse indbyrdes om, hvorledes de bedst skal tilrettelægge denne Sag. Jeg er dog tilbøjelig til at tro, at denne Sag, før Rigsdagen slutter, vil ende i et Fællesudvalg, og da jeg anser det for en Mulighed, vil ærede Medlemmer kunne forstaa, at det vilde være ubetimeligt og utidigt, hvis jeg nu paa Regeringens Vegne vilde afgive en Erklæring om den Taktik, Regeringen agter at følge med Hensyn til denne Sags videre Fremme.

Zahle: Jeg vil blot gøre et Par ganske smaa Bemærkninger til den højtærede Finansminister, som ikke vil føle sig krænkede ved, at jeg siger, at efter det, som nu er kommet frem under Debatten, er det af forholdsvis mindre Interesse i dette Øjeblik at drøfte de finansielle Spørgsmaal vedrørende Finansloven. Efter de Udtalelser, som faldt fra den højtærede Finansministers Side, tror jeg, han vil give mig Ret i, at vi bedre kan opgøre hele den finansielle Balance, naar vi har Tillægsbevillingsloven med, hvor der jo, som den højtærede Finansminister meget rigtigt bemærkede, bliver Tale om Nybevillinger til 1 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.; det var det, jeg henviste til før. Jeg maa endvidere sige til den højtærede Finansminister, at jeg ikke har bestridt, at det er nødvendigt for Administrationens Chefer at fremkomme med mange Ændringsforslag til Finanslovens tredie Behandling; men netop Anerkendelsen deraf gør det lidt urimeligt, naar den højtærede Finansminister ved Fore-